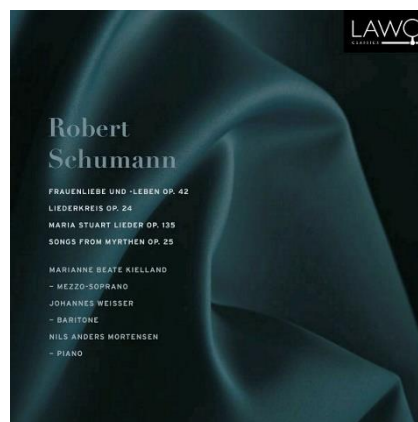
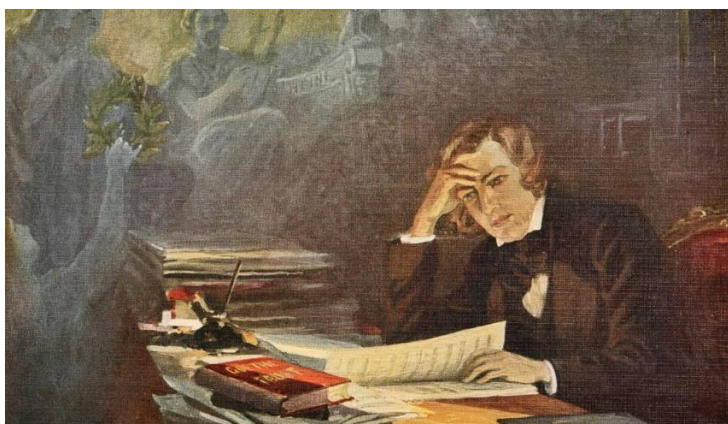

Selvsagt uten ironi

To av landets fremste sangere synger Schumann inderlig og vakkert.

Robert Schumann (1810–1856) er lett å like, og vanskelig å kritisere, skriver Morgenbladets anmelder. Her er Schumann foreviget i et maleri. Foto: Michael Nicholson / Corbis / Getty Images

Marianne Beate Kielland, mezzosopran; Johannes Weisser, baryton; Nils Anders Mortensen, klaver

Robert Schumann: Diverse sykluser og sanger

Lawo, 2020

Robert Schumann (1810–1856) er lett å like, men vanskelig å forstå. Er han romantisk og intuitiv, eller moderne og ironisk? Interessant og krevende nok befinner musikken seg et sted midt imellom: ubestemmelig og direkte på samme tid. Hvordan fremføre dette?

To av våre fremste sangere, mezzosopranen Marianne Beate Kielland og barytonen Johannes Weisser, har sammen med den like fabelaktige pianisten Nils Anders Mortensen spilt inn de sentrale syklusene *Frauenliebe und Leben* op. 42 (Kielland) og *Liederkreis* op. 24 (Weisser), begge fra det såkalte *lied*-året 1840, og den siste, alvorstunge *Gedichte der Königin Maria Stuart* op. 135, samt fire sanger fra *Myrthen* op. 25 (Kielland). Begges stemmer klinger naturlig og fritt, om enn Weisser tidvis blir noe for operatisk for min smak. Felles er også resonansen mot en mørk bakgrunn, noe som gir uttrykket en gyllen, avrundet glans. Det harmonerer fint med Mortensens sobre artikulasjon som brettes ut i en både lyttende og rik flygelklang.

Resultatet blir en vakker Schumann – igjen lett å like, og vanskelig å kritisere. Jeg vil nøye meg med å nevne den noe tørrere barytonen Christian Gerhaher som alternativ. Sammen med blant andre pianisten Gerold Huber synger han Schumann på Sony, her med et elegant gjennomskinn av flegmatisk distanse. Ikke dermed sagt at Kielland og Weisser står noe tilbake med sin selvsagte inderlighet. De låter overbevisende, og musikken har begge sider.

Emil Bernhardt, Morgenbladet, 05. juni 2020

<https://morgenbladet.no/kultur/2020/06/selvsagt-uten-ironi>